

POEZIJA INSTITUTSKA

Mnogi suradnici osvježivali su poetskim dahom svakidašnjicu institutsku. Iz "zbirke poezije" koja se čuva izdvajamo nekoliko pjesama dvaju najpoznatijih zvonimirskih bardova: Nikole Bonifačića Rožina i Ivana Ivančana. Pjesme su posvećene suradnicima, pojedinim situacijama u Institutu, obljetnicama, rođendanima, slavljinama...

Nemirni snovi Markićevog prijatelja iz obdaništa (Miki Bonifačiću)

Bojim se snova u kojima često
Prilika groznog satira se javi.
 Plašim se jarca, spodobe strašne.
 Naćulim uši
 i čekam ko prije bez daha u duši
 da na me skoči.
 Ponavljam stalno: Ne zatvaraj oči!
Umor me svlada i jošte prije
no što mi šušanj dopre do uha
čujem gdje netko zvjerski se smije.
Poslije
prodoran vonj pastuha
a zatim slika aveti, duha:
 Pohlepno krv se bradom toči
 Pogane želje u crnoj glavi.
 Pogane oči.
Ujutro budi me majčina ruka
i ja sam sretan što riješih se muka
Oдох do moga stričeka Mike
Ispričah snovu sadržaj, slike.
A on se smije i vako me tješi;
 Zašto se bojiš
 i u snu znojiš?
 Pogledaj striku,
 Tvog striku

Miku,
jarčiju bradu i on nosi
svijetu prkosi
i čudno se smije,
pa ipak strašan satir nije.
Kod njega brada
tek je parada.

Ivan Ivančan

Godovnjaku

Vinko, vincere!
Potukel leta,
kak paun šeta
potlam večere.

Rujno vince
črleno lice
spravlja.
Čvrst, krepek i svesten
Godovnjak nas pozdravlja.

Vinko, vincere!
Pobedil si tulko let
I celi je bil tvoj svet.

Rival si od sebe smet
i saki smrad.
I navek si kak paun hodil
i brodil
čez buru i življenja jad.

Vinko, vincere!
Nigdar se nikom nesi potužil
Dok si po blatnom svetu plužil.
I peval si pesme.
I sak ih popeva
najviše
koji ovo piše.

Preveč su lepe!
Maja, pa Ksenija, Dora
Radovan, Štefek, Živko i Miko
u uredu više niko.

Podravec
Posavec
Saki med Savom i Dravom
I pod njima na jug
I polje i lug
I svi uz more
Ko bolje more.
I si su čestitali godovnjaku
želili sreću saku
I Ličanin stavio prst u uho
i strašno se krivio
"Vinko, živio!"

Ivan Ivančan

Godovnjaku

Za doktora Žganca
tri fletna tanca
tri cvetna flanca
tri mesna žganca!

Ivan Ivančan

Počasnica

u čast prof. Olinku Delorku, u povodu njegovog 50. rođendana

Orko dio,
Orko Vinko,
Orko Živko,
Orko Stipko,
Orko Ivko,
Orko Miko,
Orko Vanko,
i orkice,
od Majice,
do Senkice,
i Dragice,
i Betice,
Ovi bogci
i bogice,
iz slavnoga Instituta,
čestitaju ovog puta,
sve po redu od mladosti,
peto leto od starosti,
krilatomu od Pegaza Orku,
dragom Linku Dolorku Dell Orku.

Nikola Bonifačić Rožin

**Umjesto cvijeća, koje vene
Ova oda za naše žene**

Molim fino,
nije voda,
nego vino
ova oda.

Druge naše
srca grabe
i postaše
drage babe.

Stog u vašu
čast, gospoje,
lijem čašu
v grlo moje!

Miko, sin Rožin
Za Dan žena - 8. mart
ishitrio Miko Bonifačić Rožin
INU - Zagreb 1974.

Hokus-pokus

Amo gusle da zagudim,
muški kvartet da probudim.
Institut je nekad bio,
pa se Zavod proglasio.
Dobre glase slušam sada,
da je složan i pun rada.
Tek me jedna miso muči,
srce hoće da dokuči:
što to znači, zavodnici,
kućnog mira pobornici?
Uz vas drage zavodnice,
šalju fine pozivnice,
posustalim koledarom,
da navrate domu starom.
Niš ne pitaj pobre vrli,
zavodnice već zagrlj.
U eri vas postnog kljuna,
čeka žlica klope puna.
Navalite svikolici,
dobrog teka odličnici.
Za stol, da vas zavodnice,
ne povuku za ušnice.
Hvala lipa redom svima,
budmo sretni što nas ima!

Nikola Bonifačić Rodin
Zagreb, dan izabran 1985.

Naše žene
Katkad breme
U većini ipak radost,
To su nama naše žene

Samo žene,
Ljute žene
Ravnopravne i uspravne

U ovome Institutu
Oduvijek na svijetlom putu
Ženama smo pravo dali
Pa skoro i pretjerali
 Ponajprije bila Maja
 Još se nije slegla graja
 Dunja došla rukovodi
 Našim dičnim brodom brodi
Obadva nam kapetana
Ponos, uzor, perspektiva
Zelena i cvjetna grana
Nada našeg kolektiva
 I ostale naše dame
 Tretirane kako treba
 Uzdanica i budućnost
 Dižemo ih svi do neba
Želimo vam sreću svaku
U uredu i kod kuće
Navalimo sada braćo
Na kobase dok su vruće

Nikola Bonifačić Rožin
8. 3. 1974.